

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theognosto Presbytero. 68.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

veniam petere oportebat, in pristina adhuc studia & flagitia maiori adhuc animi conatu & contentione incumbere, usque in hærere, id videlicet summo studio agentem, ut priora per posteriora obscures, tum ego collachrymans ad me ipsum hæc verba habui. O Isidore, quid frustra te fatigas, in petras semen iaciens? Quid ei prodesse studes qui iuvari non vult? Quid laboras & excubas, cum is, propter quem excubiæ aguntur, ea quæ scribantur exequi recusando, inanes eas reddat? Quin tu vano labore te ipsum cruciare, atque Æthiopæ dealbare, & ignem verberare, ac laterem coquere desinis? Postquam autem ad fatietatē vsque me ipsum accusavi, bona spes rursus exorta est, quæ me inuitum etiam ac repugnantē ad has quoque rursus literas cudendas adegit. Quamobrē tu quæso, quod malorum processeris, considerans, induc animum ad pœnitentiam reuerti.

Theognosto Presbytero. 68.

Demitor equidē, quonam pacto ij, qui animi insolentiam ac fastum & tumorem ex eo conceptum, quoddam antistitiij honore præ aliis affecti sint, minimè astringunt, sublimiùs, quàm par sit, de se sentiant, ac ne ipsum quidem iam relinquere velint, probro scilicet atque contumeliæ ducentes à iure & æquo superari.

Nilo. 69.

Quandoquidem ingens est humilitatis fastigium, ac contrà ingens arrogantia ruina, idcirco te moneo, ut illud amplectare, in hanc autem minimè incidas.

Ophelio Grammatico. 70.

Non litora duntaxat, ut ab Homero dictum, atque à te scriptum est, eructantis maris spumam clamant: verum & terra, & mare, flagitia ea, quæ à Zosimo designata sunt, velut tragicis verbis exaggerant. Eo enim stuporis atque indolentiæ pro-

ὅτι τοῖς πεπλημμελημένοις ἐπαγωγὴν τῶν περὶ τὸν ἑαυτοῦ μᾶλλον, ἀεὶ τὰ περὶ τὸν δευτέρου ἀποκρίψαι φιλοτιμύμενος. εἶτα δακρύσας ἔβλεψεν πρὸς ἑαυτὸν, ὁ Ἰσίδωρος, τί μα' ἔτι χρονοῦς, κατὰ πετρῶν σπείραν; τί ἀφελῆσαι σπείρας τὸν ἀφελήθηαι μη βυλόμενος; τί πονεῖς, καὶ ἀρτυνεῖς, τοῦ, δι' οἱ ἡ ἀρτυνία γίνεται, τῶ μὴ ποιεῖν τὰ γραφόμενα, ματαίαν αἰτίου ἀποφαινοῦτος; πᾶσαι ματαιοποιῶν, καὶ ἀήθια σμύζων, καὶ ἐς πύρ ξαίνων, καὶ λίθον ἔφω, ὡς δὲ κόρον ἔλαβον ἑμαυτοῦ ἀπαιδύμενος, χρονοῦ πάλιν ἐλπίς ἔφυ, ἢ τις καὶ ἀκούσα ἐξέβιάσατο, καὶ ταῦτα πάλιν χρονοῦ τὰ γράμματα. αὐτὸς ποιηροῦ σιοπήσας οἱ τῆς κακῶν ἐχρηστας, εἰς μετανοίας πάλιν δρομήσαι περὶ θυμῆτη.

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ. ζη.

Λίαν θαυμάζω, πῶς οἱ μὴ ἄπιστοι γίνονται τὸ χαλῶν, καὶ τὸ ὅτι τῶ πρεσβυτέρου ἡξιώσασαι ὡς τὸς πολλοὺς ἴσημα μείζον τῶ δικῆς φρονούσι. καὶ ἐδ' αὐτὸ λοιπὸν ὡς χρονοῦ ἀξίωσι τῶ ἡγήθησιν τῶ δικῆς ἕλεν ἡ γέμενοι.

Νείλῳ. ζη.

Ἐπεὶ μέγα τῆς ταπεινοφροσύνης τὸ ἕλος, καὶ τῆς ἀλαζονείας τὸ πῦμα, συμβεβηκὸς σοὶ ἐκείνο μὲν ἀσάλασται, τῆτα δὲ μὴ περὶ πτεῖν.

Οφελίῳ γραμματικῷ. ο.

Οὐκ ἦσθε μῶναι, ὡς Ομηροῦ μὲν ἔφη, σὺ δὲ γέγραπας, βῶσι, εὐεργετῆρας ἀλὸς ἀχίω, ἀλλὰ γῆ τε καὶ γάλατα, τὰς ὡς Ζωσίμου καὶ ἑργητῆσας ὡς ἀνομιῶν ἐκτραγῶδες. τὸσθεος γὰρ, ὡς φασίν, εἰς ἀναλησῶν ἡρῆ.